

Ján Adamus

28. nedeľa v období „cez rok“ – v roku A

Ježiš znova hovoril veľkňazom a starším ľudu v podobenstvách: „Nebeské kráľovstvo sa podobá kráľovi, ktorý vystrojil svadbu svojmu synovi. Poslal svojich sluhov, aby zavolali pozvaných na svadbu. Ale oni nechceli ísť. Znova poslal iných sluhov s odkazom: „Povedzte pozvaným: Hostinu som už pri chystal, voly a kŕmny dobytok sú pozabíjané a všetko je pripravené; podťte na svadbu!“ Ale oni na to nedbali a odišli: jeden na svoje pole, iný za svojim obchodom. Ostatní jeho sluhov pochytili, potupili a zabili. Kráľ sa rozhneval, poslal svoje vojská, vrahov zahubil a ich mesto podpálil. Potom povedal svojim sluhom: „Svadba je pripravená, ale pozvaní jej neboli hodní. Choďte preto na rázcestia a všetkých, čo nájdete, zavolajte na svadbu.“ Sluhovia vyšli na cesty a zhromaždili všetkých, ktorých našli, zlých aj dobrých; a svadobná sieň sa naplnila hosťami. Keď kráľ vošiel pozrieť si hostí, zbadal tam človeka, ktorý nebol oblečený do svadobného odevu. Povedal mu: „Priateľu, ako si sem mohol vojsť bez svadobného odevu?“ On onemel. Tu kráľ povedal sluhom: „Zviažte mu nohy i ruky a vyhoďte, ho von do tmy; tam bude plač a škrípanie zubami. Lebo mnoho je povolaných, ale málo vyvolených.“

Mt 22, 1-14

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Na bohosloveckej fakulte, kde sa učí predmet s názvom Homiletika, starý profesor vstúpil do budúcnosti, že iba ten rečnícky prejav je pôsobivý, v ktorom sa poslucháčom dá pocítiť, že: reč je o tebe a jedná sa o teba. Po latincky: Tua res agitur!

Dnešné evanjelium tiež prízvukuje, že reč je o každom jednom z nás, lebo každého z nás pozýva Boh. Ježiš toto pozvanie predstavuje pozvaním na svadbu. V jeho časoch trvala osem dní a pokiaľ niekto takéto pozvanie odmietol, považovalo sa to za najhrubšiu urážku.

Evanjelista do tohto rozprávania vložil aj poznámku o meste Jeruzaleme, ktoré odmietlo Božie pozvanie, zabíjalo prorokov a napokon aj Božieho Syna, preto bolo zničené a nezostal z neho kameň na kameni. Evanjelista týmto výstražným opisom hovorí, aké dôležité je, neodmietat' Božie pozvanie.

Lenže prijať pozvanie, to ešte nestačí. Povedané našim jazykom: nestačí byť pokrstený a volať sa kresťanom, ale Ježiš ukladá aj podmienku, ktorú pozvaní ku kresťanstvu musia spĺňať. Znázorňuje ju obrazom pochádzajúcim z orientálneho prostredia, kedy svadobnýotec

v kresťanstve znamená svadobné rúcho? Starodávna tradícia v ňom vidí symbol lásky. Bolo totiž utkané tak, že jedna sústava nití mala smer vertikálny a druhá horizontálny. Aj svadobné rúcho duše je utkané z dvoch smerov, z vertikálneho, orientujúceho sa na Boha a z horizontálneho, orientujúceho sa na ľudí. Živé prelínanie sa týchto smerov lásky utkáva dušu pre svadobné rúcho, pričom Boh vlieva do nej lásku, ktorou máme milovať jeho aj blížnych, a tak nás pripravuje na svoju svadbu. Kresťan, ktorý rúchom pohrdne, bude vyhodенý von a naopak, ten, ktorý ho prijme, bude naplnený šťastím a radosťou z nebeskej svadby.

Jedného dňa roku 1084 prišiel k bráne kláštora pútnik v kajúcom rúchu. Všetkým sa zdalo, že je nemý, pretože len posunkami dával najavo, že by sa rád stal mníchom. Predstavený ho prijal za kláštorného sluhu. Osem rokov tento pútnik vykonával tie najnižšie práce v kláštore. Keď ochorel a cítil, že sa blíži jeho posledná hodina, pred všetkými rehoľníkmi vyznal: Som Boleslav VII., poľský kráľ. Počas svojej vlády som sa dopustil mnohých ukrutností. Vlastnými rukami som zavraždil pri oltári biskupa Stanislava v Krakove, pretože ma napomínal pre moje neprávosti. Pápež ma za to vylúčil z Cirkvi. Spamätal som sa. Vybral som sa do Ríma, aby som si vyprosil odpustenie tohto trestu a na spiatocnej ceste som prišiel medzi vás, aby som sa v mlčaní ako prostý sluha kajal za svoje hriechy. Ako dôkaz svojho vyhlásenia ukázal rehoľníkom kráľovský pečatný prsteň. Čoskoro na to zomrel.

Kráľ je pekným príkladom ako sa dá narábať so svadobným rúchom. Najskôr ho odmietol, preto narobil veľa zla, ale napokon ho prijal, čo mu prinieslo pokoj do duše a návrat k Bohu. Bez čnosti pokory by to iste nedokázal.

každému pozvanému poslal svadobné rúcho. Ak ho stratil, prepil alebo pohrdol, a tak by prišiel na svadobnú hostinu, bez milosti by bol zo svadby vyhodенý. Čo

Zamyslime sa dnes nad sebou, akí v skutočnosti sme. Povieme si, že my sme predsa toľko zla v živote nenapáchali. Dobré, ale mám radosť z toho, že som kresťan? Teším sa, že aj mne dal Boh pri krste svadobné rúcho? Je náboženstvo pre mňa príjemné ako svadobná hostina?

Pestujme pokoru, pretože pokora vedie k pokániu a pokánie k Božiemu milosrdenstvu. Prosme: Nebeský Otče, daj, aby sme vo svetle evanjelia spoznali, že tvoje pozvanie je naozaj pozvaním na svadbu, ktorá je šťastím na zemi a radosťou vo večnosti.

Sv. Pavol od Kríža

Už vyšlo slnko, znovu sa modlitba k Bohu povznáša, by cez deň od nás odvracal všetko, čo škodu prináša.

Krot', Pane, naše jazyky, aby sme vyhli nesvárom, a stráž nám pohľad, aby sa nekýmil hriechnym rozmarom.

Chráň v hĺbke srdca čistotu, dbaj, nech sa v ňom hnev nevzpení, nech pýchu tela potláča striednosť v pití a v jedení,

Aby po slnka odchode a pri nástupe súmraku mohli ti srdcia bez škrvny zaspievať pieseň povďaku.

Milosrdnému Otcovi, Synovi, ktorý spasil svet, aj Duchu Tešiteľovi buď sláva, ktorej konca niet. Amen.

Pavla od Kríža. Rch

Rodičovské skratky

10 Nech sa páči! Ďakujem! Prosím ťa...

(o úcte a zdvorilosti)

Polievaj v nás láskavosť, Pane!

Bežný deň je plný rodinných príležitostí, cez ktoré si môžeme vzájomne prejavovať úctu, učiť sa jej, tešiť sa z nej. Jednoducho preto, lebo sme ľudia, lebo sme Božie deti, lebo si vážime život a Boha v ňom. „Láskavosť je ako sneh - skrásli všetko, čo pokryje.“ (Chalíl Džibrán)

Vítanie, pozdravy, požehnania

Od „dobrého rána!“, „dobrej chuti!“ k raňajkám cez trpezlivé podávanie si zubnej pasty v kúpeľni a ešte trpezlivejšie obúvanie sa v predsieni tak, aby sme niekomu nestúpili na nohu či ruku... až po požehnanie dieťaťa na rozlúčku s modlitbou „na mieru“ za jeho potreby v daný deň. Krížik na čelo si môžu dať aj súrodenci navzájom, nie je to len privilegium rodičov - žehnáme si všetci navzájom.

Všetko sú to „tréningové“ príležitosti, ktoré v sebe unesú veľa láskavosti a trpezlivosti spojenej s úctou. „Segra, zvládneš to sama, alebo ti s tými šnúrkami pomôžem?“ „Podám ti mikinu, ak chceš...“ Ďalšie príležitosti ponúknuť pomoc súrodencovi.

Milé odkazy v škatuľke od desiaty pre dieťa nemusia byť len výjavy z amerických filmov. Slovo priania, ocenenia, posmelenia do využívania talentov... Dieťa sa učí vyjadriť láskavosť aj na papieri. A ako poteší podobný odkaz od dieťaťa v kabelke či pod tatovým tanierom k večeri! Alebo milá esemeska od staršieho dieťaťa - len tak, lebo sa máme radi a myslíme na seba.

Naši školáci majú skúsenosť aj s písaním listov pre panie učiteľky. To bolo minulý mesiac napätia, kým sme zistili, od koho prišiel list pre nášho druhorodeného. Písala mu pani učiteľka k narodeninám a poďakovala sa aj za jeho predchádzajúci prázdninový list.

Stolovanie

„Už to tu vonia, mami!“
„Kto nachystá príbor a kto servítky? Aký vzor servítk sa ti páči?“
„Ty chceš asi zapáliť sviecu...“
„Aha, ako to ide rýchlo, keď si pomáhame.“
„Vďaka, tato, za otvorenie kompótu.“
„Nech sa páči!“
„Vďaka ti, Bože, za jedlo!“
„Podám ti soľničku?“
„Dá si ešte niekto?“
„Ešte sestra nemá zemiaky - nedočiahne na misu...“
„Jasné, podám jej!“
„Už pre teba nie je, ale ja sa podelím...“

Ak je nejaký extra čas na precvičovanie zdvorilosti v rodine, určite je to spoločné stolovanie, ešte lepšie stolovanie s hosťami. Doprajme hostine láskavosti dostatok času, obradnosti i trpezlivosti. Tento domáci oltár to zaslúži.

Martina Jokelová „Rodičovské skratky“

Zmena času svätých omší:

Od utorka 17. októbra budeme sláviť večerné sv. omše o 17:00 hodine.

Výročná celodenná poklona Sviatosti Oltárnej:

V sobotu 21. októbra, budeme mať v našej farnosti výročnú celodennú poklonu Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej. Program:

08:00 – 08:50 svätá omša

08:50 – 11:30 poklona Najsvätejšej sviatosti Oltárnej

15:00 – 15:15 modlitba Korunky Božieho milosrdenstva

15:15 – 17:30 poklona najsvätejšej Sviatosti Oltárnej

Misijná nedeľa a zbierka na misie:

Na budúcu nedeľu 22.10. budeme sláviť misijnú nedeľu.

Budeme sa modliť za misie a po sv. omši bude zbierka na misie.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za výzdobu a upratovanie kostola.

Prosím ďalšiu skupinu - čísla domov 325 – 352.

Stretnutie rodičov:

V nedeľu (15.10.) po druhej sv. omši bude stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí.

Birmovanci:

V piatok 20.10. je sv. omša o 17:00 hodine a katechéza o 18:00 hodine.

Sväté omše v 28. týždni cezročného obdobia (A)

16.X. pondelok

18:00 Za ť z rodiny Kulifajových, Císarových, dcéru a synov

17.X. utorok

17:00 Za ť Cypriána a Máriu Macákových

18.X. streda

17:00 Za ť Jozefa a Helenu Vavrinčkových

19.X. štvrtok

výročná poklona v Štefanovej 16:00 – 18:00

20.X. piatok

17:00 Za ť Štefana Macáka

21.X. sobota

08:00 Na úmysel

(Celodenná poklona 9:00-11:30 15:00-17:30)

22.X. 29. Nedeľa cezročného obdobia (A)

08:00 Za farníkov

Lektor: Pešková Macáková

11:00 Za ť Ladislava Brečana (1. výročie smrti)

Lektor: Hajíčková Šustová

Liturgický kalendár

16.X. pondelok sv. Hedviga, rehoľníčka, sv. Margity Márie Alacoque, panny, sv. Gála, kňaza Lsp

17.X. utorok sv. Ignáca Antiochijského, biskupa a mučeníka Sp

18.X. streda sv. Lukáša, evanjelistu Sviatok

19.X. štvrtok sv. Jána de Brébeuf a Izáka Jogues, kňazov a spol. mučeníkov sv. Pavla od Kríža, kňaza Lsp

20.X. piatok sv. Vendelín

21.X. sobota Preblahoslavenej Panny Márie v sobotu Lsp

6 DAR VTELENÉHO SLOVA

Majster slova

Ježiš sa na základe svojej osobnostnej príťažlivosti stal najúčinnejším rozprávačom všetkých čias, bez najmenšieho zrníčka populizmu. Niet sa však čomu čudovať. Je to rozprávač, ktorý priťahuje a vŕaha do svojich príbehov. Samozrejme, nie zábavných a komerčných, veď bol tým, ktorý chcel ľudstvu odovzdať tie najvyššie anaj autentickéjšie hodnoty našej existencie. Aj on bol potomkom národa „Knihy“, presnejšie, živého Pánovho slova. Literárne umenie Židov bolo a možno aj je na špičke všetkých čias. Biblická reč je plná narážok, odvolávok, slovných hračiek, obrazov, tónov, ba i melódii. Jednoznačne vyniká celkom iným vyjadrovaním ako naše logicky poriadkumilovné, a preto často i chladné myslenie. A dáva nám aj poriadne zabráť, kým v nej naďabíme na jej životodarný tón.

Na prelome letopočtov, v dejinnej atmosfére úpadku a zároveň na vrchole židovstva, mohli mnohí vlastnými očami a ušami sledovať, že v Ježišovi sa Božie slovo naozaj stalo viditeľným, hmatateľným, skutočným a plne ľudským.⁷⁸ Evanjelista Lukáš o ňom svedčí:

„Prišiel aj do Nazareta, kde vyrástol. Podľa svojho zvyku vošiel v sobotu do synagógy a vstal, aby čítal. Podal mu knihu proroka Izaiáša. Keď knihu rozvinul, našiel miesto, kde bolo napísané:

„Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť; utlačaných prepustiť na slobodu a ohlásiť Pánov milostivý rok.“

Potom knihu zvinul, vrátil ju sluhovi a sadol si. Oči všetkých v synagóge sa upreli na neho. A on im začal hovoriť: „Dnes sa splnilo toto Písmo, ktoré ste práve počuli“ (Lk 4, 16-21).

Jeho „dnes“ ohúrilo všetkých. No Ježiš zďaleka nebol iba vynikajúcim rečníckym majstrom všetkých čias. U neho sa Pánovo slovo, odovzdávané jeho ľudskými predkami, dokonale vteľovalo do jeho skutkov: čiže pohľadu, rúk, gest, krokov. Jedine on je pôvodcom, prameňom evanjelií a dôvodom ostatných spisov Nového zákona: jeho osoba, jeho život, jeho poslanie, slová, skutky, tajomstvo jeho smrti a zmŕtvychvstania. Áno, statočný Ježiš, nežne jemný a neoblomne pevný, podobný nám vo všetkom okrem zloby, ktorý i nás chce nájsť, aj keď sme kdesi ako polomŕtvi, aby nás zodvihol a objal.

Ježiš bol vynikajúci interpret, ktorý pomáhal a pomáha bytostne vstúpiť do Písma i nám. Dodnes nás učí, že Biblia je o ňom, ale i o nás. Ide o tajomné prepojenie. Je o ňom, lebo je Pánom, Slovom, ktoré bolo už na počiatku. Bohom, ktorý sa stal človekom. No je i o nás, lebo sme Božími synmi i dcérami. Boh Otec pozná ľudskú prirodzenosť a vie, že potrebujeme hlboké lekcie, ako pomocou jednotlivých príhod z Ježišovho života, tak aj celým príbehom jeho milovaného Syna.

Bez obáv môžeme povedať, že smrťou a zmŕtvychvstaním Ježiša nastalo hlboké spojenie, mohli by sme povedať plodné, nerozlučiteľné manželstvo medzi Starým zákonom a novosťou evanjelia, ktoré nám Ježiš priniesol a ktoré vyšperkoval svojím životom. A to si zaslúži, aby sme si o tejto novej, definitívnej svadobnej zmluve Boha s človekom povedali, hoc aj s trochu námahy, ešte viac.

Niekedy sa stáva problémom pre vzťahy rozbitá farnosť. Ľudia sa ohovárajú, závidia si a nedokážu spolu nič urobiť. Čo by ste poradili v takomto prípade?

Vo farnosti medzi ľuďmi, ktorí veria v toho istého Boha, by malo ísť o tú istú vec, nie o rozdiely. Pri tejto otázke potrebujeme ísť do šírky lebo to, čo žijeme teraz je odpoveďou na vývoj doby. Naše myslenie vždy niečo ovplyvňuje, nazývame to paradigmou. Teda prevezmem určitý spôsob správania sa a ten sa pre nás stane určitým štýlom. Jednoducho takto to máme zaužívané robiť a tak sa to bude robiť aj na ďalej. Avšak vo farnosti potrebujeme prísť do štádia, keď uvedomíme, že s ostatnými veriacimi tvoríme rodinu. Voláme sa bratmi a sestrami. I my kňazi vás tak často oslovujeme. No nie vždy vidno reálny záujem jeden o druhého. Naše vzťahy nemajú byť falošné, mali by ísť do hĺbky a nemali by ostávať len pri otázkach typu: „Ako sa máš?“

Opäť je to o prístupe ku vzťahom?

Našiel som jednu štúdiu, ktorá vychádza z určitých kultúrnych daností. Hovorí o štyroch pohľadoch prístupu ku vzťahom a to u západných ľudí, východných, ktorí majú orientálnu mentalitu, o postmodernom prístupe, a nakoniec o uplatňovaní u biblických ľudí. Tí, ktorí sú ovplyvnení paradigmou západného človeka, majú akoby autonómny spôsob života. Všimnime si, aké ploty staviame v našich dedinách. Veľmi často zakrývajú našu hlavu, aby sme nevideli suseda a nemuseli niečo povedať. Vymysleli sme brány, cez ktoré vchádzame autom až do domu a cez garáž potom prejdeme rovno dovnútra. Môže to znamenať, že hľadáme pohodlie a kľučkujeme, aby sme nemuseli byť s inými ľuďmi. V našich dedinách i mestách sa kedysi žilo úplne inak. Ľudia sa navštevovali, sedeli na priedomí, rozprávali sa a žili živé vzťahy. Teraz je trendom uzatvárať sa a budovať zónu úkrytu, kde trávime svoj čas a kde sa oddelíme od iných. Myslím si, že práve toto západné myslenie sa vo veľkej miere stalo paradigmou nášho správania a vysunulo nás z toho, čo je biblické.

Na východe sú zase ľudia oveľa viac prepojení?

Áno. Druhou paradigmou je východný človek a jeho holistický prístup ku vzťahom. Všetko so všetkým súvisí, všetko sa navzájom ovplyvňuje. Východní ľudia žijú v kultúre veľkých aj niekoľko generáčnych rodín. V Číne i v Indii sú všetci spolu, pokope a majú všetko spoločné. Veľmi často fungujú na princípoch kmeňového systému, uzavretej rodiny, kde si navzájom vedú pomôcť a postarať sa o seba. U východných ľudí je výrazná pohostinnosť. Majú otvorený vzťah a dávajú priestor iným ľuďom. Môže to byť inšpirujúce i pre nás. Mohli by sme to skúsiť, vrátiť sa k pohostinnosti a byť otvorejší pre iných.

Na minútku

Tajomstvo

Oslavovali päťdesiat rokov manželstva. Boli šťastní, obkolesení deťmi a vnúčatami.

Manžela sa pýtali, čo je tajomstvom takého dlhého manželstva. Starý pán privrel na chvíľu oči a potom, akoby lovil v pamäti ďalekú spomienku, sa rozhovril:

„Moja manželka Lucia bola jediné dievča, s ktorým som chodil. Vyrastal som v detskom domove a vždy som tvrdo pracoval, aby som dostal to málo, na čo som robil. Nemal som kedy chodiť za dievčatami, kým si ma Lucia nezískala. Ešte skôr ako som si uvedomil, čo sa malo stať, požiadal som ju o ruku.

Boli sme mladí, obidvaja. V deň svadby, po obrade v kostole, ma Luciin otec odviezol nabok a dal mi do ruky balíček. Povedal: „Pre šťastné manželstvo ti nič iné neposlúži.

Bol som vzrušený a trochu som bojoval s papierom a stužkou, kým sa mi podarilo rozbaľiť balíček.

V škatuľke boli veľké zlaté hodinky. Opatrne som ich nadvihol. Keď som sa na ne bližšie pozrel, všimol som si na číselníku nápis. Bolo to múdre povzbudenie a vždy, keď som sa pozrel, koľko je hodín, mi padlo do očí.

Tieto slová skrývali tajomstvo šťastného manželstva:

Povedz niečo milé osobe, ktorú miluješ.

Teraz.

Bruno Ferrero „Život je všetko, čo máme“

Zamyslenia

Zväzovanie druhých

Všimnime si, že druhý sluha

sa dostal do väzenia iba vďaka prvému, vďaka jeho neodpusteniu. Kráľ s tým nemal nič spoločné. Na čo nás tu Pán Ježiš upozorňuje? Aj my máme moc zväzovať druhých, moc „posadiť ich do väzenia“, „vydať ich mučiteľom“ (porov. Mt 5,25-26), alebo vrhnúť na nich akúsi duchovnú temnotu (zabrániť prístupu Božej milosti). A to všetko pre naše neodpustenie. Inými slovami - **BOŽIE MILOSŤDENSTVO SA UROBILO ZÁVISLÝM OD NÁŠHO MILOSŤDENSTVA!**

Toto možno mnohí z čitateľov ešte nikdy nepočuli a kladú si otázku, ako je to možné a či je to vôbec možné... Nevieť ako sa to deje, ale viem, že sa to deje a v praxi si to môže každý overiť. Samozrejme, radšej si to overujeme v oblasti rozväzovania, prepúšťania zajatcov na slobodu. „Či nie to je pôst, ktorý sa mi ľúbi, keď rozviažete väzky zločinné a roztvoríte zvierajúce putá, prepustíte zlomených na slobodu

a rozlámete každé jarmo?“ (Iz 58,6) „...zajatcom ohlásiť slobodu a spútaným oslobodenie.“ (Iz 61,1) „Pokonaj sa včas so svojim protivníkom, kým si s ním na ceste, aby Ťa protivník nevydal sudcovi a sudca strážnikovi a aby Ťa neuvrhli do väzenia. Veru, hovorím ti: Nevyjdeš odtiaľ, kým nezaplatíš do ostatného haliera.“ (Mt 5,25-26)

Väčšina kresťanov ťahá za sebou nie jedného, ale celý trapez „zajatcov“. Ak cítim voči niekomu horkosť, alebo mu nechcem odpustiť, vzniká medzi nami neviditeľné puto, ktoré nás oboch oberá o slobodu.

Dobrá zvesť spočíva v tom, že napriek tomu, že toto puto vzniklo z oboch strán, často stačí, keď ho zruší len jedna strana a obidvaja skúsia novú slobodu. Dnes by som o tom mohla napísať desiatky svedectiev. Často za mnou príde mladý človek, ktorý sa pred časom rozhodol odpustiť svojim rodičom a napriek tomu, že nenasledovalo žiadne nadviazanie diplomatických stykov, ani „mierové rozhovory“ a napriek tomu, že si to s rodičmi nevysvetlil, hovorí, že ich vzťah obojstranne zmenil, že otec je akýsi iný... Nie je zriedkavé, že niekto prežije odpustenie bližnému vo svojej súkromnej modlitbe a prekvapivo trebárs v ten istý deň urobí ústretovej krok práve druhá strana, ktorá doteraz vyzerala ako beznádejne nedobytná (príde sa ospravedlniť a pod.).

Týmto spôsobom odpustil napríklad svojmu otcovi alkoholikovi môj kamarát na Malte. Jeho otec - Novozélandčan, ktorý s ním už roky nekomunikoval, poslal „naraz“ po všetkých tých rokoch nezaujmu veľmi ústretovej list. Iný mladý muž prežil pri našej spoločnej modlitbe odpustenie svojim veriacim rodičom. Už predtým sa niekoľko rokov za nich modlil - v podstate od svojho obrátenia, ale nikdy im neodpustil zo srdca všetky krivdy z detstva... Po pol roku po tomto odpustení sa obidvaja rodičia obrátili k Bohu. Ich syn teraz vydáva svedectvo o sile a nutnosti odpustenia.

Aj v Biblii máme príbeh, kde môžeme vystopovať túto súvislosť. Pri kameňovaní sv. Štefana stráži jeho veci Šavol, prenasledovateľ kresťanov. Sväté písmo o ňom hovorí, že schvaľoval, čo sa dialo pred jeho očami. Na prekvapenie všetkých Štefan však na svojich prenasledovateľov nezvoláva Boží hnev, ale Božie milosrdenstvo: „*Pane, nezapočítaj im tento hriech.*“ (Sk 7,60) Čoskoro potom sa dozvedáme o Šavlovom zázračnom obrátení, ktoré nám dalo apoštola národov, sv. Pavla.

Keby sme dokázali skutočne odpustiť svojim nepriateľom a modliť sa za tých, ktorí nás prenasledujú, možno by sme nemali taký nedostatok kňazských a misijných povolaní!

Treba však dodať, že zázračný prerod Božej lásky v živote druhého vždy neuvidíme. Po prvé, každý človek žije v mnohých vzťahoch a to podstatné, čím bola duša bližného spútaná, nemuselo sa uvoľniť práve mólím odpustením. Po druhé preto, že každý máme slobodu vôľu a môžeme vo svojom väzení zostávať napriek novému závanu Božej milosti, napriek Božiemu svetlu, ktoré nám ukazuje, kde je kľúč od nášho väzenia. A nech neodpustenie nie je tiež jedinou temnotou, ktorá pokrýva srdce človeka. Preto nám Písmo hovorí: „*Ak je to možné a ZÁVISÍ TO OD VÁS, žite v pokoji so všetkými ľuďmi.*“ (Rim 12,18) „Ak to závisí od vás! Vieme dobre, že nezáleží vždy len na nás. Aj Ježiš mal mnoho nepriateľov a iste svojím postojom nikoho nezväzoval.

Pravdou však zostáva, že v medziľudských vzťahoch sa málokedy nájde situácia, keď všetka vina je len na plnej strane a na druhej strane je úplná nevina. Preto sa nenechajme klamať. Milióny ľudí na celom svete (vrátane kresťanov) žijú v ilúzii, že vinní sú vždy tí druhí. Ide o tzv. „Adamov syndróm“, žena za to môže... had za to môže... strom za to môže... a vlastne aj Pán sa to môže, pretože to takto všetko stvoril!

Kateřina Lachmanov Zamknut zntra“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku